

משנה - ראש השנה

פרק ב - משנה ה

חָצַר גְּדוּלָה הֵיטָה בִירוּשָׁלַיִם, וּבֵית יַעֲזֶק {ט} הֵיטָה נִקְרָאת,
וּלְשֵׁם כָּל הָעֵדִים מִתְכַּנְּסִים {י}, וּבֵית דִּין בּוֹדְקִין אוֹתָם שָׁם.
וּסְעוּדוֹת גְּדוּלוֹת עוֹשִׂין לָהֶם בְּשָׁבִיל שְׂיָהוּ רְגִילִין לְבֹא.
בְּרֵאשׁוֹנָה לֹא הָיוּ זָזִין {יא} מִשָּׁם כָּל הַיּוֹם, הַתְּקִין רַבָּן
גְּמַלְיָאל הַזֶּקֶן שְׂיָהוּ מִהֲלָכִין אֶלְפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ. וְלֹא
אֵלוּ בְלִבָּד, אֶלָּא אִף הַחֲכָמָה הַבָּאָה לִילָד, וְהַבָּא לְהַצִּיל מִן
הַדְּלָקָה וּמִן הַגִּיס וּמִן הַנֶּהָר {יב} וּמִן הַמַּפְלֵת, הָרִי אֵלוּ
כְּאֲנָשֵׁי הָעִיר, וַיֵּשׁ לָהֶם אֶלְפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ:

פרק ב - משנה ו

כִּיצַד בּוֹדְקִין אֶת הָעֵדִים. זוּג שָׁבָא רֵאשׁוֹן, בּוֹדְקִין אוֹתוֹ
רֵאשׁוֹן. וּמְכַנְּסִין אֶת הַגְּדוּל שְׁבָהֶן וְאוֹמְרִים לוֹ, אָמַר, כִּיצַד
רְאִיתָ אֶת הַלְּבָנָה, לְפָנַי הַחֲמָה אוֹ לְאַחַר הַחֲמָה, לְצַפּוֹנָה
אוֹ לְדַרּוֹמָה, כַּמָּה הִיָּה גְבוּהַ וְלֵאמֹן הִיָּה נוֹטָה, וְכַמָּה הִיָּה
רַחֵב. אִם אָמַר לְפָנַי הַחֲמָה {טו}, לֹא אָמַר כְּלוּם. וְאַחַר כֵּן
הָיוּ מְכַנְּסִים אֶת הַשְּׂנִי וּבּוֹדְקִין אוֹתוֹ. אִם נִמְצְאוּ דְבָרֵיהֶם
מְכַנְּנִים, עֵדוּתָן קִיָּמָת. וְשֹׁאֵר כָּל הַזּוֹגוֹת שׁוֹאֲלִין אוֹתָם
רֵאשֵׁי דְבָרִים, לֹא שְׂהָיוּ צְרִיכִין לָהֶן, אֶלָּא כְּדִי שְׁלֹא יֵצְאוּ
בְּפַחֵי נֶפֶשׁ, בְּשָׁבִיל שְׂיָהוּ רְגִילִים לְבֹא: